[Arbejdsministeren]

I udlændingeloven af 8. juni 1983 er det i § 16 bestemt, at arbejdsministeren kan fastsætte regler om, at en udlænding, som har arbejdstilladelse eller er fritaget herfor, skal være medlem af en arbejdsløshedskasse. Af bestemmelserne i lovens kap. 9 fremgår, at der i forskrifterne på dette område kan fastsættes straf af bøde eller hæfte for overtrædelse af bestemmelser i forskrifterne. Efter loven kan bødeansvar pålægges et aktieselskab, anpartsselskab el.lign.

Jeg har valgt i den omhandlede bekendtgørelse, arbejdsministeriets bekendtgørelse nr. 494 af 13. oktober 1983, alene at fastsætte straf af bøde for overtrædelse af bestemmelserne. Der er intet usædvanligt, som hr. Lawaetz udtrykker det i begrundelsen for sit spørgsmål, i, at det pålægges arbejdsgivere, som beskæftiger udlændinge, at sikre sig, at beskæftigelsen er i overensstemmelse med reglerne. Det er ganske naturligt, at der kan pålægges arbejdsgivere forpligtelser i medfør af lovgivningen ud over de overenskomstbestemte, her som på mange andre områder. Også i den tidligere udlændingelovgivning var der hjemmel til at straffe arbejdsgivere, der beskæftigede udlændinge i strid med reglerne, herunder i strid med det vilkår om medlemskab af arbejdsløshedskasse, der efter den tidligere lovgivning blev fastsat i hver enkelt arbejdstilladelse.

Lawaetz (FP):

Jeg vil medgive arbejdsministeren, at der er fuld lovhjemmel for det, men jeg vil spørge arbejdsministeren, om ikke det sådan set er uretfærdigt, for arbejdstageren kan jo bilde arbejdsgiveren alt muligt ind. Det vil sige, at arbejdsgiveren i og for sig også skal sikre sig, at det passer, hvad han får fortalt, når han antager en udlænding. Dér synes jeg der er en skævhed; begge skulle kunne gøres bødepligtige. Men o.k., det er et eksempel på, at man er lidt streng. Hvis folk i forvejen kunne være betænkelige ved at antage udlændinge, kan det virke skadeligt, at man ensidigt er streng i dette tilfælde.

Arbejdsministeren (Grethe Fenger Møller):

Jeg kan sådan set godt forstå det, hr. Lawaetz siger, nemlig at det kan virke lidt strengt for arbejdsgiveren. Men det, der altså er udtrykt i den nye bekendtgørelse, er sådan set en fastholdelse af en praksis, som jeg tror har været gældende på arbejdsmarkedsområdet i mere end 50 år.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 209

5) Til *ministeren for skatter og afgifter* af:

Aase Olesen (RV):

»Med hvilken begrundelse opretholdes den administrative diskrimination af den gifte kvinde ved slutligningen for 1983 i bekendtgørelse nr. 504 af 27. oktober 1983?«

Skriftlig begrundelse

Der henvises til § 2, stk. 3, i ministeriet for skatter og afgifters bekendtgørelse nr. 504 af 27. oktober 1983, hvoraf fremgår, at gifte kvinder opføres på hovedmandtalslisten under deres mands CPR-nummer. Der henvises ligeledes til bekendtgørelsens § 5, som indeholder en særbestemmelse for gifte kvinder og »gifte kvinder, der ved udgangen af indkomståret 1983 i skattemæssig henseende anses at være samlevende med deres ægtefælle«. Spørgsmålet er, om denne bestemmelse betyder, at kvinder, der er separeret i år og på slutligningstidspunktet bor i en anden kommune end manden, eksempelvis fordi han er flyttet, skal lignes i denne fremmede kommune.

Det ønskes tillige oplyst, om § 8 betyder, at der uden videre kan meddeles dispensation fra ovennævnte fremgangsmåde.

Aase Olesen (RV):

Den 1. januar 1983 har vi i dansk skattelovgivning afskaffet hovedpersonbegrebet, således at forstå, at man ikke mere skal regne manden som hovedperson i ægtefællebeskatningen.

Det har ganske tydeligt voldt både ministerielle og andre embedsmænd særdeles store vanskeligheder at acceptere det faktum. Senest har ministeriet for skatter og afgifter udstedt en bekendtgørelse den 27. oktober 1983 vedrørende slutligningen for 1983, hvor man åbenbart stadig opererer med manden som den skattemæssige hovedperson, forstået på den måde, at kvinder optages til ligning under deres mands CPR-nummer.